

Hilsen til Eiker

Der hvor Drammenselva smyger seg så stille
gjennom sus av skog og eng og grønnkledd li,
og hvor Fiskumvannets klare bølger spille
ømt og drømmende med barske toner i,
under Holtefjellets myromkranste flyer,
under Sirikirkes spir høyt opp mot sky,
under Snaukollåsens røde fakkelskyer
har vårt kjære gamle Eiker funnet ly.

Du er odlet gjennom trelldoms mørke dager,
og ved blod og svette er din jord blitt grønn.
Å — du Eikerbygd — så smilende og fager,
der du kranses av en mainatt så skjønn.
Hør det suser stilt fra fjerne tiders minner,
og fra runer som er risset — år for år.
Gjennom saganattens drøm og dåd vi finner
blodets band som gir oss styrke der vi går.

Du skal ære dine fedre, står der skrevet.
Du skal verne om den arv som du har fått.
Og den minnekrans som slektene har vevet,
den må ikke visne bort og bli forrådt.
Slå da ringen sterkt om gamle vakre Eiker.
Vev dens fortid inn i framtidens drømmesyn.
Så skal jorden hvor ditt barn så sorgløst leiker,
bli deg hellig — fylt av elskovs klare lyn.

Ja, du brede bygd — som nærer oss ved barmen,
Se hvor vakkert solen gyller dine fjell.
Nå vi ber deg: Ta oss trygt og godt ved armen,
før oss t'ofast fram til livets siste kveld.
Alt det beste i oss — blodet i vårt hjerte,
det har dype røtter i din varme jord.
Gjennom livets smil og i dets tunge smerte,
vil vi alltid elske deg — vår kjære mor.

Arne Raaness